

půdy svojí odlehlostí v kraji, v němž okolní obce mají pro své zemědělské podnikání dostatečné množství půdy, již nutno v řádné pastviny a louky upravit. Povoláním nových ploch pastevních by se nyníější stav divokých a řádně neobhospodařovaných ploch opět rozšířil.

O stížnosti bylo uváženo:

St-lé žádali o povolení přeměny lesní půdy na jinou kulturu (louky a ornou půdu). Zem. úřad žádost zamítl, odvolávaje se na ustanovení § 4 zák. čl. XXXI:1879, a žal. úřad nevyhověl odvolání st-lů, vycházejce patrně ze stejného základu právního. Dovolání § 4 zák. čl. XXXI:1879 stanoví, že klučení se zakazuje v takových lesích, jichž odstraněním by se otevřela cesta rozšiřování vátého (létacího) písku, aneb jichž půda není trvale způsobilá k jinému hospodářskému obdělání (orná půda, louka, zahrada, vinice), a že lesy na takové půdě se nalézající musí býti bezpodmínečně zachovány. Vzhledem k tomu bylo zkoumati, má-li výrok žal. úřadu oporu v cit. zákonném ustanovení. Žal. úřad odůvodňuje zamítnutí žádosti předně tím, že půda, o jejíž přeměnu se žádá, by mohla býti s úspěchem a trvale přeměněna na půdu zemědělskou jen s finančním nákladem. Zákonné ustanovení (§ 4 zák. XXXI:1879), o něž se nař. rozhodnutí v prvé řadě opírá, nevidí však v nutnosti finančního nákladu překážku povolení přeměny kultury a žal. úřad tímto odůvodněním implicity uznává, že sporná půda by byla — ovšem po jisté úpravě — trvale způsobilou k jinému hospodářskému obdělávání. Leč ani druhý důvod, který žal. úřad uvádí pro svůj výrok, žádost zamítající, že totiž pro odlehlost půdy, jež má býti přeměněna, od okolních obcí by se přeměnou rozšířil stav řádně neobhospodařovaných ploch pastevních, není v cit. ustanovení § 4 zák. čl. XXXI:1879 uveden. Nemá tedy výrok žal. úřadu opory v jím ne sice výslovně, ale dle smyslu dovolaném ustanovení zákona a stížnost právem to vytýká.

Poněvadž pak žal. úřad nař. rozhodnutí o žádný jiný právní předpis neopřel, nemohl nss zkoumati, zda by nař. rozhodnutí nemohlo obstáti s hlediska jiného ustanovení platného právního řádu. Nař. rozhodnutí bylo proto zrušiti podle § 7 zákona nss č. 164/1937 Sb., aniž se soud musil zabývati dalšími námitkami, které stížnost uplatňuje.

Č. 13.050.

Samospráva obecní. — Zemědělství. — Řízení před nss: I. * Přírážka k dani pozemkové na úhradu nákladu na obecního hlídače polního podle § 25 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. ve spojení s § 18 čes. zákona o polním puchu č. 76/1875 z. z. čes. je veřejnou dávkou ve smyslu § 13 odst. 2 lit. b) zákona o nss č. 164/1937 Sb. — II. * Náklad na obecního polního hlídače rozvrhnouti jest podle § 25 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. ve spojení s § 18 zákona o pol. puchu č. 76/1875 z. z. čes. na držitele pozemků svěřených pod jeho dohled jen podle míry pozemkové daně, kterou platí z pozemků dohledu obecního polního hlídače svěřených.

(Nález z 9. listopadu 1937 č. 13.782/37.)

V ě c: Firma Kamenouhelné doly, akc. společnost, dříve společnost státní dráhy v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. září 1934 o přirážce k dani pozemkové na úhradu nákladu na obecní hlídku polní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Starosta obce Hnidous předepsal platebním rozkazem ze 7. března 1933 firmě Kamenouhelné doly, akc. spol., dříve společnost st. dráhy v Kladně, na základě usnesení obec. zastupitelstva v Hnidousích z 29. října 1933 podle § 25 zákona č. 329/1921 Sb. 333% přirážku z daně pozemkové na polního hlídače pro rok 1933 v částce 517 Kč 15 h. Okr. úřad ve Slaném výměrem ze 7. prosince 1933 platební rozkaz ten k odvolání poplatnice zrušil, pokud byla pro přirážku základem pozemková daň z pozemků, dokonale a trvale oplocených, resp. zastavěných průmyslovými budovami neb obytnými domy, jež tvoří součást jejich průmyslových podniků, zahrádky a místa provozní nebo skladová, nejsouce k provozování polního hospodářství vůbec používána.

Zem. úřad v Praze výměrem z 29. září 1934 rozhodnutí to k odvolání obce Hnidous zrušil a vyslovil, vykládaje slovně § 18 zákona č. 76/1875 z. z. čes., platný i po vydání zákona č. 329/1921 Sb., podle něhož náklad na hlídače obecní mají nésti zúčastnění držitelé pozemků podle míry pozemkové daně, kterou platí, že rozsah úplaty nutno posuzovati podle výše pozemkové daně, kterou držitel pozemků platí, a to i z oněch, jež přímo dozoru obecního hlídače podrobeny nejsou nebo ani podléhati nemohou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: —

Podle § 18 zákona č. 76/1875 z. z. čes. mají »náklad na osoby k ochraně polního majetku od obce ustanovené nésti podle zřízení obecního držitelé pozemků svěřených pod dohled osobám těmto, a to podle míry pozemkové daně, kterouž platí.« § 25 obec. fin. nov. č. 327/1921 Sb., který nastoupil na místo ustanovení § 78 čes. obec. zř., v § 18 zákona č. 76/1875 z. z. čes. dovolaného, a jedná výslovně o rozvrhu vydání na polního hlídače, stanoví zásadu, že vydání tam zmíněná uhradí výhradně účastníci, t. j. ti, v jichž zájmu se vydání ona činí. Důvodem úhradové povinnosti je tu tedy zájem, který jednotlivec má na tom kterém zařízení, a tento zájem je také měřítkem oné povinnosti. Důvodem a měřítkem povinnosti přispívati na úhradu nákladů na polní hlídku je tedy zájem, který majitel pozemku má na tomto zařízení obecním.

Podle § 18 zákona č. 76/1875 z. z. čes. ustanoven je polní hlídač k ochraně polního majetku. Podle § 1 cit. zákona pokládá se pak za polní majetek širé pole a veškeré na něm se nacházející, s provozováním polního hospodářství souvisící věci a zařízení. Je-li polní hlídač ustanoven jenom k ochraně majetku polního ve smyslu § 1 cit. zákona a je-li majitel pozemku povinen přispívati na úhradu nákladu na polního hlídače jen tehdy a potud, pokud je na tomto obecním zařízení objektivně interesován, pak plyne z toho, že za základ pro rozsah jeho konkurenční povinnosti může býti brána také jen pozemková daň z těch jeho pozemků, ohledně nichž jest interesován, tedy z těch pozemků, které náležejí k polnímu majetku, ochraně polního hlídače svěřenému.

Výklad, který dává § 18 zákona o polním puchu žal. úřad, vedl by k nemožnému důsledku, že také majitel pozemků, který pro určitý dílčí komplex svých pozemků v obci ustanovil si zvláštního hlídače podle § 19 cit. zákona, musil by k nákladům na obecního hlídače přispívat podle míry pozemkové daně placené nejen z pozemků svěřených ochraně polního hlídače obecního, nýbrž i z pozemků, pro které si ustanovil hlídače svého. Nař. rozhodnutí spočívá tudíž na mylném právním názoru a bylo je proto zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.051.

Vyvlastnění. — Bytová péče: I. Zák. čl. XLI:1881 výrazem »obecní školy« v § 2 rozumí jen obecní školy ve sm. § 23 zák. čl. XXXVIII:1868. — II. Pro účely uvedené v §§ 2 až 4 zák. čl. XLI:1881 lze provést vyvlastnění nejen podle předpisů tohoto zákona, ale i podle zákona o stav. ruchu č. 45/1930. — III. Zákon o stav. ruchu stanovil v § 5 přísnou zásadu koncentrační ohledně všech námitek interesentů.

(Nález z 9. listopadu 1937 č. 15.432/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 6492/27, ad II. Boh. A 9900/32, 10.443/33, ad III. Boh. A 8281/29, 8429/30, 10.924/33.

Věc: Marian B. v Báňské Bystřici proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 3. srpna 1934 o vyvlastnění podle zákona o stav. ruchu.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: K žádosti obce Poruby vyvlastnil okr. úřad v Prievidzi podle ustanovení §§ 2, resp. 5 zákona č. 45/1930 Sb. o stav. ruchu pro státní ludovou školu v Porubě pozemek zapsaný v poz. vložce obce pod m. č. 141 ve výměře 1296 čtv. sáhů, tvořící majetek římskokatolické církevní obce, za náhradu 5 Kč za čtv. sáh. Proti tomuto rozhodnutí podané odvolání báňsko-bystřického biskupa bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti římsko-katolického biskupa uvážil nss:

Především namítá st-l, že na daný případ měla býti aplikována ustanovení zákona č. 45/1930 Sb. o stav. ruchu, protože zákona o stav. ruchu nelze použít na zvláštní případy uvedené v §§ 2 až 4 cit. zák. článku. Podle názoru stížnosti je sice správným názor žal. úřadu, že zák. čl. z r. 1881 není zákonem speciálním, upravujícím vyvlastnění pro stavbu obecních škol, ale tím že zákon o stav. ruchu dal možnost vyvlastňovati pozemky pro stavbu budov určených pro veřejnou potřebu, měl na mysli jen to, co uvádí § 1 cit. zák. čl., nikoliv i případy dále uvedené v §§ 2 až 4, neboť jinak by byl zákonodárce ještě zdůraznil svůj úmysl, že zkrácené a co do příslušnosti zvláště upravené řízení podle zákona o stav. ruchu se vztahuje i na případy uvedené v §§ 2 až 4 cit. zák. článku. Tato námitka není důvodná. Zastává-li stížnost právní názor, že při výkladu ustanovení § 2 zákona o stav. ruchu (podle něhož